

10 februari 1961

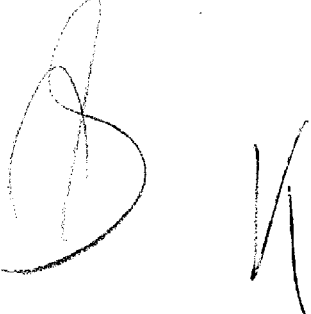
U 1119a/61 - C 46 - P1/PS9.

PA 10007/17

GEHEIM

Land: Italië/Afrika, Zuid-Amerika.

Onderwerp: De Italiaanse houding ten opzichte van Afrika en Zuid-Amerika.

Referenties: 

Datum van waarneming: Begin februari 1961.

Bron: Betrouwbaar, met goede contacten in Italiaanse politieke kringen.

Opmerkingen:

Verzonden aan: de Minister van Buitenlandse Zaken.

Aan Zijne Excellentie Prof. Dr. J.E. de QUAY
Minister-President

Plein 1813 no. 4

's-GRAVENHAGE.

GEHEIM

Italië/Afrika, Zuid-Amerika

DE ITALIAANSE HOUDING TEN OPZICHTE VAN AFRIKA EN Z.AMERIKA

De Afrika-politiek van Italië en West-Europa is in Italiaanse politieke kringen het voornaamste onderwerp van gesprek. De Italianen doen zeer veel op dit gebied; een groot deel hiervan is niet bekend en komt niet in de pers. De bezoeken van staatslieden zijn alleen een kleine indicatie. De oude relaties met Egypte spelen hierbij ook een grote rol.

Hoewel men in wezen voorstander van een West-europese Afrika-politiek is, schijnen de Italianen nu nog af te wachten tot de Europeanen minder belast zijn met de brokstukken van de oude koloniale verhoudingen. Italië is niet van plan zijn psychologisch goede positie in Afrika - b.v. zelfs in Abessinië - op te geven door een al te nauwe samenwerking in deze met Frankrijk nu reeds.

Italië is politiek en economisch zeer actief in Afrika en is bereid op een zuiver onkolonialistische basis te beginnen. Wel schreef het Kamerlid Mario PEDINI van de Democrazia Cristiana, die juist van een reis door de Kongo voor het Europese Parlement is teruggekeerd, in het D.C.-weekblad "Discussione", dat Europa als een verenigd Europa aanwezig moet zijn. In theorie is dit ook de mening en zelfs de overtuiging van de Italiaanse regering thans - maar de politieke en economische deskundigen zullen, naar men mag aannemen, nog enige tijd alleen willen werken om zoals West-Duitsland zo lang mogelijk van de "koloniale Entlastung", die hun in 1918, respectievelijk 1945 door de geallieerden werd opgelegd, psychologisch en daarmee economisch te profiteren.

Het is daarom verklaarbaar, dat het anti-kolonialistische affect thans bij de leidende politici in

Italië veel dieper zit dan men zou vermoeden. Dit brengt hen psychologisch vaak dicht bij de Amerikanen en schept een voortdurende moeilijkheid met de Fransen.

Verder verdient het bijzondere aandacht, dat Italië zich binnen Europa als de spreekbuis van Latijns-Amerika begint te voelen en als zodanig optreedt. Vice-premier PICCIONI heeft in oktober j.l. in Straatsburg een Europese instelling voor economische en culturele samenwerking met Latijns-Amerika voorgesteld. Dit had grote tactische betekenis, afgezien nog van de zakelijke overtuiging dat het werkelijk nodig is. De Italianen willen laten zien, dat zij aan deze landen denken. Daarom hebben de bezoeken van de presidenten van Argentinië en Uruguay aan Rome plaats gehad; dit kan in de toekomst zeer belangrijk zijn. Het is niet duidelijk in hoeverre Italië hierin met de Verenigde Staten samenspeelt. Hierbij moge herinnerd worden aan het feit, dat FANFANI in 1958 zijn nauwe medewerker RUMOR, thans Minister van Landbouw, voor een maandenlange reis naar Latijns-Amerika én Washington zond.

Aangezien de meeste Amerikaanse landen in Midden- en Zuid-Amerika anti-FRANCO zijn of moeten zijn, is de houding van deze landen tegenover de dichtstbijzijnde Latijnse vervanger dan ook bijzonder open.

Begin februari 1961.